

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Quæstio Prima. Quid, & quotuplex sit Syllogismus?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

XXVIII.
Septima Re-
gula

Regula 7. est. Quidquid repugnat consequenti repugnat antecedenti, non tamen quidquid repugnat antecedenti repugnat consequenti. Prior pars ex eo patet, Quia si aliquid repugnaret consequenti quod non repugnaret antecedenti aliquid everteret consequens quod non everteret antecedens, sicq; in bona consequentia daretur antecedens verum & consequens falsum quod fieri nequit, Ex parte hac hujus regule colligitur vulgare dialecticorum dictum, in bona consequentia ex opposito contradictorio consequentis inferitur contradictorium antecedentis, Ut si hæc est bona consequentia socrates est lapis, ergo non est sensus particeps, licebit ita concludere, Socrates est sensu particeps, ergo Socrates non est lapis. Et sic de aliis. Posterior pars vel ex hoc uno exemplo confirmatur, Hoc non esse hominem repugnat antecedenti hujus consequentia,

hoc est homo, ergo est animal, & tamen non repugnat consequenti (Bucephalus liquidem qui non est homo, est animal) ergo non quidquid repugnat antecedenti repugnat consequenti.

Regula 8. Est. Ex quocunq; sequitur antecedens sequitur consequens, & quidquid sequitur ex consequenti sequitur ex antecedenti verbi gratia si hæc est apta consequentia est animal, ergo est substantia, & ex homine sequitur animal, ex homine utiq; sequetur & concludetur substantia, Et in hac regula fundatur Sorites. Omnes verò potissimum in illo primo principio, quod non possit dari in bona consequentia antecedens verum & consequens falsum, sed si antecedens est verum etiam consequens, maxime si bene notetur, quod est impossibile semper esse falsum, contingens posse esse verum, & necessarium semper esse verum.

XXIX.
Octava Re-
gula.

DISPUTATIO IV. DE SYLLOGISMO.

Quasi omnia Quæ hæcenus tractavi ut plurimum ad primam & secundam mentis operationem spectant, videlicet ad apprehensionem simplicem, quæ res aliqua simpliciter concipitur & apprehenditur sine affirmatione vel negatione; & iudicium quod scilicet de re concepta & apprehensa aliquid affirmamus vel negamus, nunc accedendum est ad ea examinanda quæ ad tertiam mentis operationem, vel discursum spectant, quo intellectus à cognitione unius ad cognitionem alterius progreditur unum ex alio inferendo, & sicut alia instrumenta tradita fuere supra ad apprehendendum & iudicandum, sic pariter (nam & in illatione deceptio fieri potest) instrumentum aliquod tradendum est quo intellectus certè dirigatur ad unum ex alio inferendum & legitime deducendum, & quamvis in questione precedenti aliquid de discursu & argumentatione egerim, fuere tamen tantum explicata illa species, quæ tam Philosophis, quam Oratoribus communes esse possunt, quare nunc de Syllogismo veluti Dialecticorum proprio Instrumento in hac Disputatione, tum ob materiae utilitatem, tum ob dignitatem, suscipiam aliquid pertractabo. sit igitur

QUESTIO I.

Quid & quotuplex sit Syllogismus?

I.
Syllogismus est sermocinatio.

Quantum ad pri. par. si Syllogismus spectetur quantum ad Etymologiam nominis nihil aliud est quam sermocinatio, vel ratiocinatio, quia tamen hæc significatio magis latè patet quam Syllogismus, idè ejus natura magis particularitèr erit inquirenda, unde eam aliqui describunt, Quod sit oratio discursiva, in qua posita majori & minori propositione inter se, & cum medio debite ordinatis, ex quibus vi dispositionis terminorum deducitur conclusio, quæ definitio licet facilis sit & naturam Syllogismi competenter explicet, non videtur tamen tum à tradita ab Aristotele tum ab aliis Philosophis communiter recepta recedendum, unde

II.
definitur Syllogismus.

Dico I. Bene definitur Syllogismus: Quod sit oratio, in qua quibusdam positis, aliud quippiam ab his quæ posita sunt ex necessitate accidit, eo quod hæc sunt. Ita Aristoteles in terminis 1. Prior. 1. & 1. Top. 1. Probatur declarando omnes ejus particulas. Dicitur itaq; Oratio, quod locum generis habet & convenit cum aliis differendi modis & sciendi instrumentis, & excluduntur omnes voces & termini simplices: Notandum tamen Aristotelem non definire hic Syllogismum per genus

immediatum & proximum quod est argumentatio, cum ut supra dixi asseruerit Syllogismum esse argumentationis speciem, adeoq; genus proximum esset argumentatio, unde inferitur etiam definitionem non esse omnino strictè essentialem, quare autem Aristoteles per ly Oratio Syllogismum definire voluerit esse mihi videtur, quod definerit eum comparisonem ad sciendi modos & instrumenta quæ sunt Orationes: Dicitur in qua quibusdam positis, id est in qua quædam propositiones præmittuntur major scilicet & minor in figura & modo debite dispositæ, imò aliqui putant addendum esse ex doctissimorum interpretatione Authorum positus & concessus, attamen ultima particula simpliciter in definitione necessaria non est, nec talis interpretatio admittenda si Syllogismus secundum se præcisè consideretur, ad quem non requiritur ut præmissæ concedantur: Additur aliud quiddam ab his quæ posita sunt, per quam particulam intelligitur conclusio (sic etenim appellatur propositio quæ in Syllogismo post præmissas cum nota illationis ponitur) quæ debet esse diversa à præmissis & ab eis necessariò illata, nam præmissæ medio non carent, sed ex medio & majori & minori extremitate constituuntur, bene tamen caret conclusio: Ponitur, ex necessitate accidit, id est quæ necessariò sequitur & necessaria

necessariò concluditur, unde necessitas hic non sumitur pro necessitate conjunctionis extremorum & rerum in se, seu consequentis, quasi semper deberet esse necessarium & non possit esse contingens, sed necessitas consequentiæ seu vis illationis, quòd denotat ultima particula ista, eò quòd hæc sunt, quòd nihil aliud significat quàm vi formæ. Incontra

III. **Arguitur** Hæc definitio non convenit omni & soli ergò bona non est: probatur ant. pro prima parte, Quia non competit Syllogismo hypothetico, Respondeo verum quidem esse quòd Syllogismi definitio data non sit universalis complectens omnes omninò species, adhuc tamen definitio bona, quia est definitio tantum Syllogismi simplicis, seu categorici, non verò hypothetici, ex mente & intentione Aristotelis. Verumtamen Respondeo, 2. dist. ant. probationis non competit Syllogismo hypothetico quantum ad ea in quibus specificè differunt, eonc. ant. quantum ad ea quæ generica sunt nego ant. & consequentiam. Itaq; licet in Syllogismo hypothetico plures quàm duæ Propositiones præmittantur, attamen adhuc debent tales Syllogismi hypothetici regulari per principia categorici & simplicis, in quantum scilicet etiam in eum potest & frequentèr resolvi debet. Sed proseguendo principale argumentum.

Instatur Probando ant. quoad alteram partem. Hæc definitio competit etiam argumentationi in quâ arguitur ab exponibilibus ad expositam, ergò probatur ant. Nam dicendo animal est homo, & nihil aliud ab animali est homo, ergò tantum animal est homo, hæc tota argumentatio competit Syllogismo ut patet eam examinanti, ergò R. negando ant. & etiam probationem, nam illi argumentationi non potest competere illa particula aliud ab his quæ posita sunt, nam in tali argumentatione consequens expositum non distinguitur ab illis ex quibus infertur, seu ut clarius dicam, exposita non distinguitur ab exponentibus quia illis correspondet idem conceptus in mente.

Urgetur Hinc sequeretur quod in argumentatione arguendo ab exponibilibus ad expositam committeretur petitio principii semper vitiosa, sed arguendo ab exponentibus ad expositam non est vitiosum, ergò. R. Non omnem petitionem principii, sed illam tantum quæ est noti per æq; notum, hic autem esto sit idem conceptus, non est tamen exposita æq; nota ac exponentes.

IV. **Ut ad alteram p. Progrediar** sciendum Syllogismum tripliciter dividi posse, vel ratione materiæ ex quâ, vel ratione formæ, vel ratione materiæ circa quam. Ratione materiæ ex quâ, (materia autem ex quâ proxima sunt propositiones, remota termini ut postea dicam) dividitur Syllogismus prima sui divisione in simplicem & hypotheticum, seu in categoricum & compositum; categoricum iterum in commune, expositivum, absolutum & modalem, &c. Ratione verò formæ dividitur in tres figuras apud Peripateticos, apud Medicos in quatuor de quò intra: qualibet figura verò iterum subdividitur variis modis. Ratione verò materiæ circa quam dividitur

Syllogismus in demonstrativum, topicum, seu probabilem, sophisticum, seu apparentem.

Syllogismus communis est qui constat medio aliisq; terminis communibus quales sunt omnes illi quos per modos in figuris recensabo, ita ut supervacaneum sit omnium, omninò explicationem adducere huc, cum res clara evadet ex sequentibus, & facile explicari plures possent ex notitia propositionum, eò quòd Syllogismi tales & tales ut plurimum vocentur, quia ex talibus & talibus fiunt propositionibus, verbi gratiâ Syllogismus Categoricus dicitur ideo talis, quia fit ex propositionibus Categoricis, & sic de cæteris, ut cuilibet ea debite consideranti liquet.

V. **Explicatur Syllogismus communis.**

Syllogismus Expositivus Ideò dicitur talis, quia rem ipsam sensibus exponere videtur, ob perspicuitatem & evidentiam quam habet, Est ejus terminus medius, seu argumentum est singulare singulariter acceptum ideoq; evidentissimè concludit, ex eo quòd ipsi perfectissimè conveniat regula illa *Quæcumq; sunt eadem inter se, &c.* quia nihil magis unum est & idem, quàm singulare, unde si terminus medius singularis non fuerit, non directè & perfectè concludet, prout iis contingit, qui non notant argumentantes per Syllogismos expositivos ut in Divinis, ut si quis diceret: *Essentia Divina est Pater, Essentia Divina est Filius, ergò Filius est Pater: item Pater non est Filius, Pater est Essentia, ergò Essentia Divina non est Filius, Ratio est, quia Essentia sicuti & Deus non sunt completè singulares, sed æquivalent communibus ex eo quòd tam essentia quàm Deus communicentur pluribus personis, ideo ad expositivum Syllogismum illi termini apti non sunt, ut autem adaptentur, quoniam perfectè singularizari non possunt, inde debet illis quis uti tanquam terminis communibus, verbi gratiâ dicendo: Quidquid est hic Deus est Pater, quidquid est hic Deus est Filius, ergò Filius est Pater, in quo Syllogismo tenet consequentia benè ratione formæ, sed præmissæ falsæ sunt. Possunt autem Syllogismi expositivi fieri tam in prima quàm secunda & tertia figura, Exemplum sit hoc pro prima figura ex præmissis affirmativis, *Augustinus est sapiens, hic homo est Augustinus, ergò hic homo est sapiens:* Ex una affirmativa & altera negativa in eadem figura colligitur singularis negativa, ut *Bernardus non dilexit inimicitias, hic mellifluus Doctor est Bernardus, Ergò hic mellifluus Doctor non dilexit inimicitias:* In secunda figura ex utraq; affirmativa sit hoc Exemplum, *Bernardus est mellifluus Doctor, hic homo est mellifluus Doctor, ergò hic homo est Bernardus:* Ex una negativa & altera affirmativa in eadem figura colligitur singularis negativa, *Bernardus non est Augustinus; Hic Doctor est Augustinus, ergò hic Doctor non est Bernardus:* item ex majori affirmante & minore negante, *Augustinus filius est Municipis Tagastensis, Bernardus non est filius Municipis Tagastensis, ergò Bernardus non est Augustinus:* In tertia figura ex utraq; affirmante sic concludes, *Franciscus est sapiens, Franciscus est pauper, ergò quidam pauper est sapiens:* Ex majore negante verò & minore affirmante sic particularem negantem inferes, *Epulo non est sapiens, Epulo est dives, ergò quidam dives non est sapiens.* Hinc in feres Syllogismum*

VI. **Syllogismus Expositivus.**

gismus expositivum alium esse affirmativum alium negativum, Regula pro Affirmativis est. *Quaecumq; uni & eidem sunt eadem, ipsa inter se sunt eadem*, pro negativis verò *Quaecumq; negantur de eodem tertio, illa negantur de se invicem.*

Notandum tamen, Magnam esse differentiam inter Syllogismum expositivum & inter Syllogismum exponibilem, hic est qui est compositus, seu constat ex una, vel pluribus exponibilibus propositionibus ut *Animal rationale tantum est homo, homo tantum est animal rationale, ergo homo tantum est risibile.*

VII.
Quid sit Syllogismus modalis?

Syllogismus Modalis. Est ille qui constat utraq; præmissa modali, vel saltem una, & potest fieri in quacunq; figura & secundum omnes quatuor modos videlicet de necessesse, possibili, contingenti, & impossibili, verbi gratia in prima figura, *Necessesse est omnem hominem esse animal, necessesse est omne rationale esse hominem, ergo necessesse est omne rationale esse animal*: in secunda figura, *Necessesse est nullum lapidem esse animal, ergo necessesse est nullum hominem esse lapidem*: In tertia, *Necessesse est omnem hominem esse animal, necessesse est omnem hominem esse substantiam, ergo necessesse est aliquam substantiam esse animal*; Syllogismus tamen modalis ille magis in usu est qui constat una modali præmissa & altera absoluta concluditq; efficacius, ut verbi gratia, *Omnem hominem currere est possibile, aliquod animal est homo, ergo aliquod animal currere est possibile*, quæ consequentia optima est, quia major propositio æquivalet huic, *Omnis homo potest currere, cum quæ & minori efficitur Syllogismus in Darii*. Notandum autem quod quemadmodum in propositionibus modalibus earumq; conversione modus non numeratur inter terminos, videlicet inter prædicata & subjecta, ita in Syllogismis pariter non numeratur inter terminos scilicet inter majorem & minorem extremitatem ac medium, unde etiam in hac Syllogismi specie non debent esse plures quam tres termini, facilius tamen plures irreperere possunt ex eo quod major fit in illis occasio, quare vigilans oculus in eis habendus est. Habet etiam hic Syllogismus nonnullas speciales regulas quas aliqui ad prolixum extendunt numerum, quia tamen omnis prolixitas superflua odiosa est, ideo tres principiaiores tantum huc adferam. Prima itaq; est in Syllogismo modali confecto in quacunq; figura, si ambæ præmissæ modales sunt, necessesse est quoq; quod conclusio sit modalis, aut saltem talis ut modalis fieri & esse possit, ratio est, quia consimiles propositiones consimilem conclusionem inferunt, si verò una tantum sit modalis, necessesse non est ut conclusio quoq; sit modalis. Secunda Regula est quod in quacunq; figura, si utraq; præmissa fuerit de necessesse, quod conclusio etiam sequatur de necessesse, Ratio est illa Regula generalis infra danda *Dicitur de omni & nullo, si enim prædicatum necessario inest omni medio, & medium necessario inest omni subjecto, prædicatum quoq; necessario inest omni subjecto*. Tertia deniq; est quod ex utraq; contingenti in secunda figura non bene concluditur ut patet sic arguendo, *Contingit nullum risibile ambulare, contingit omnem hominem ambulare, ergo contingit nullum hominem esse risibilem.*

VIII.
Explicatur Syllogismus ex obliquo.

Inter Syllogismos Categoricalis recensentur etiam illi qui vulgò vocantur Syllogismi ex obliquis, de quibus etiam aliquid breviter agam, Est itaq; Syllogismus ex obliquo ille cuius præmissæ ambæ simul, aut una sola constant ex terminis obliquis, ut si dicas: *Omnis potestas est a Deo, regnum est potestas, ergo regnum est a Deo*, ut autem talis Syllogismus bene concludat qui aliquando deceptorius est, sequentes sunt Regule notandæ, Prima in modis affirmativè concludentibus, si una tantum propositio fuerit ex obliquis tunc sequitur bene conclusio ex obliquo. dummodo hæc duo observes, videlicet ut una extremitas obliqua in antecedente sit obliqua in consequente; alterum ut cum medium fuerit obliquum in una propositione, extremitas alterius propositionis sit obliquum in conclusione, ut *Omnis virtus est honestas, in omni probo est virtus, ergo in omni probo est honestas*, & pro observatione secunda: *Omne vitium est malum, quædam appetitio est vitium, ergo quædam appetitio est mala*; Secunda in modis negativè concludentibus, si affirmativa propositio fuerit ex obliquo tantum, nulla sequitur conclusio, si verò sola negativa fuerit ex obliquo, sequetur conclusio ex obliquo, dummodo eadem prænotata supra animadvertaris, verbi gratia hic discursus nihil concludit, *Nullus sol est animal, Omnis equus est a sole, ergo nullus equus est animal, vel ab animalis*, hic verò concludit. *Nullum vitium est a Deo, omnis acceptio personarum est vitium, ergo nulla personarum acceptio est a Deo*. Tertia in modis affirmativè concludentibus si ambæ propositiones fuerint ex medio obliquo, aut utraq; ex extremitatibus obliquis nulla sequitur conclusio, si verò rectis, si ex obliquo, ut patet in his discursibus, *Cuicumq; homini inest intellectus, cuicumq; homini inest sensus, ergo sensus est intellectus*: *Omnis regis est distribuere officia, Parasitus est Regis, ergo Parasitus est distribuere officia*: *Omnis locutio est a lingua, Omnis locutio est a guttore, ergo guttur est lingua, vel lingua est guttur*. Quarta in modis negativè concludentibus si ambæ præmissæ fuerint ex medio obliquo, aut utraq; ex obliqua extremitate efficitur conclusio ex rectis, ut si dicas: *Nullum iustum est contemnere pericula mortis, Cujusdam virtutis est contemnere pericula mortis, ergo quædam virtutis est iustitia*. Et quamvis Regule istæ bonæ sint, optima tamen videtur esse quam tradit Aristoteles I. prio. c. 37. scilicet ut propositiones talium syllogismorum ex obliquis, reducantur ad propositiones ex rectis, immutato earum sensu, quo facto facile erit concludere num Syllogismus ex obliquo aptè & bene concludat, ut autem taliter reducas, duplex potissimum est via, videlicet ut loco casus obliqui ponatur casus rectus, mutata aliquantulum reliqua oratione, verbi gratia in hoc Syllogismo, *Omni calori contrarium est frigus, quædam qualitas est calor, ergo eisdem qualitati contrarium est frigus*, si primam propositionem sic mutes, vel dicendo, *Omnis calor habet contrarium frigus, vel calor & frigus sunt contraria, quædam qualitas est calor, ergo quædam qualitas habet contrarium frigus*; Altera via est ut ex sensu colligatur & eliciatur rectus casus alterius nominis cui adjungatur idem obliquus;

liquus; ut sic primum Syllogismum supra positum, *Omni potestas est à Deo*, hoc modo reducatur, *Omni potestas est donum à Deo*, vel *donum Dei*, *Regnum est potestas*, ergo *Regnum est donum à Deo*, vel ergo *regnum est donum Dei*, quod faciendo facile colliges bonitatem Syllogismi ex obliquis.

Restat nunc agere De Syllogismo

hypothetico, qui ille est, qui constat ex propositionibus hypotheticis, vel saltè aliqua hypothetica tanquam principali & altera simplici, Et quia propositiones hypotheticæ triplices sunt, hinc quoq; triplex est Syllogismus hypotheticus, scilicet conditionalis, disjunctivus & copulativus; Exemplum primi fit hic Syllogismus, *Si Socrates est virtute præditus est laude dignus, si est iustus est virtute præditus ergo si est iustus est laude dignus*, si omnes propositiones constiter esse hypotheticas dicitur Syllogismus hypotheticus ex toto, sin verò non sunt dicitur talis ex parte, uterq; tamen quatuor modis fieri potest, primò, si tam antecedens quam consequens affirmet, ut *si es homo es animal, si es logicus es homo*, ergo *si es logicus es animal*; Secundò si tam antecedens quam consequens neget ut *si non studes non es sapiens, si vagaris non studes, ergo si vagaris non es sapiens*; Tertiò si antecedens neget & consequens affirmet, ut *si Gabriel non est corpus est spiritus, si Gabriel est angelus non est corpus, ergo si Gabriel est angelus est spiritus*, Quarto quando antecedens affirmat & consequens negat, ut *si es homo, non es brutum, si es logicus, es homo, ergo si es logicus, non es brutum*.

Syllogismus disjunctivus est qui constat ex propositionibus disjunctivis, ejus sunt præcipue duo modi, unus à sufficienti partium enumeratione cum destructione unius, vel plurium partium, ut tandem aliqua pars quæ scilicet remanet affirmetur & adstruatur, ut *vel es calidus, vel tepidus, vel frigidus, vel non es calidus, nec tepidus, ergo es frigidus*. Alter modus est quando Syllogismus constat ex talibus propositionibus inter se oppositis quæ non sunt natæ de eodem verificari, tunc enim bona fit argumentatio ab unius affirmatione ad alterius negationem, ut *numerus vel est par, vel est impar, sed est par, ergo non est impar*, isti duo modi facile reducuntur ad Syllogismum categoricum quem semper in se includunt implicitè, ut verbi gratiâ secundus sic potest reduci: *Opposita de se invicem verificari non possunt, sed par & impar sunt opposita circa numerum, ergo de eodem numero verificari non possunt, si ergo aliquis numerus est par non potest esse impar*. Huc spectat argumentatio ex dilemmate.

Syllogismus Copulativus est qui constat ex propositionibus copulativis, ut *Omni equus & omni homo currit, Bucephalus est equus, & Socrates est homo, ergo Bucephalus & Socrates currunt*, qui Syllogismus continet duos categoricos in Darii, ad quem spectant generatim omnes qui fiunt ex propositionibus complexis, ut sunt argumentationes à pari. verbi gratiâ *sicut se habent duo ad quatuor, ita se habent quinque ad decem, sed duo sunt pars dimidia quaternarii, ergo quinque sunt pars dimidia denarii*. Hi tamen Syllogismi non habent ut immediatè concludant ratione debitæ dispositionis & aliarum Regularum Syllogisticarum, sed solum mediatè

in quantum unum vel plures Syllogismos categoricos includunt, & ad eos reducuntur, idè superfedeo fulius de iis agere; De Syllogismis verò demonstrativo, topico & sophistico inferius redibit sermo.

QUÆSTIO II.

De materia & forma Syllogismorum.

Ante Resolutionem Notandum

Syllogismum esse quoddam compositum rationis ad minus, & sic aequaliter rationem compositi participat, quodlibet autem compositum materiam & formam tanquam partes constituentes exigit, hinc est quòd post indagacionem naturæ Syllogismi ejus quoq; partes constituentes examinandas assumam, Itaq; non agimus hîc de materia Syllogismi circa quam, sed de materia ex qua, quæ in quolibet Syllogismo duplex est, scilicet proxima & remota; Proxima sunt ipsæ propositiones ex quibus Syllogismus conficitur, & idè proxima materia dicuntur quia proximè ad confectiõnem Syllogismi concurrunt; Alia est remota & sunt termini, qui idè hoc nomine compellantur, quia non immediatè, sed mediantibus propositionibus ad constituendum Syllogismum concurrunt, Et quia in Syllogismo non debent esse plures quàm tres propositiones, ita etiam non requiruntur ad Syllogismum plures quàm tres termini, ex quibus tres illas propositiones fieri necesse est, ut autem fiant tres propositiones ex tribus terminis erit omninò necessarium ut quilibet bis repetatur, ratio est, quia vis cujusq; Syllogismi benè concludentis in eo consistit, quòd inferatur unum connexum cum alio tanquam prædicatum & subjectum in conclusione, quia illa erant in præmissis connexa uni tertio itaq; primò connectitur unum extremum cum tertio & est una propositio, postea convertitur alterum extremum cum illo eodè tertio & est altera propositio, & si deprehenditur quòd benè majus & minus extremum uniantur cum tertio, tandem inferuntur ipsa in conclusione unita inter se, verbi gratiâ in hoc exemplo, *Omne animal est vivens, omni homo est animal, ergo omni homo est vivens*, in quo tres termini sunt, *Animal, vivens, & homo*, ex quibus totus iste Syllogismus conficitur, & quia *ly vivens* & tò *homo* deprehenduntur aptè unita cum *animali* primis propositionibus, idè in conclusione inferuntur unita inter se. Notandum autem quòd illud tertium cum quo in præmissis quodlibet extremum uniri debet vocetur *medius terminus*, cujus est quod nunquam ingrediatur conclusionem, benè tamen majus & minus extremum, dicitur autem *majus extremum* ille terminus qui connectitur cum medio termino in majori, ut in Syllogismo dato *Animal* est *medius terminus*, quia tam in majori quam minori repetitur, & conclusionem non ingreditur, *vivens* verò est *majus extremum*, seu *major extremitas*, ut aliis placet: ille verò terminus qui connectitur cum medio termino in minori propositione dicitur *minus extremum*, seu *extremitas minor*, estq; in Syllogismo dato tò *homo*, unde *homo & vivens* etiam ingrediuntur conclusionem. Aliquibus hæ compellationes majoris & minoris extremitatis non placent, sed putant quòd illa sit major

I. Materia Syllogismi est duplex, proxima & remota.

II.

III.

IV.

V.

VI.

VII.

VIII.

IX.

X.

XI.

XII.

XIII.

XIV.

XV.

XVI.

XVII.

XVIII.

XIX.

XX.

XXI.

XXII.

XXIII.

XXIV.

XXV.

XXVI.

XXVII.

XXVIII.

XXIX.

XXX.

XXXI.

XXXII.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

XXXVI.

XXXVII.

XXXVIII.

XXXIX.

XL.

XL I.

XL II.

XL III.

XL IV.

XL V.

XL VI.

XL VII.

XL VIII.

XL IX.

XL X.

XL XI.

XL XII.

XL XIII.

XL XIV.

XL XV.

XL XVI.

XL XVII.

XL XVIII.

XL XIX.

XL XX.